

FOLYTATÁS A 8. OLDALRÓL

„Azért kellett ide jönnöm, mert édesanyám egyik helyről a másikra költözött, nem volt állandó lakásunk” – magyarázza. Az udvaron bicikliző, mindössze pár éves kislány egy pillanatra megáll, hogy lefényképezzem, kacagva mondja a nevét, és már el is húz. Róla is kiderül, szétesett családból származik, ahol az édesapa alkoholista, a gyerekeket pedig nem engedik a közelébe, mert bántalmazza őket. Egy érettségiző fiatalember arról mesél, hogy sokan vannak testvérek, de ő nem árva: hazazokott járn hétvégeken, az itt tartózkodását az alapítvány fedezi, mert a szüleinek erre nincs pénze.

„Nem érzed magad bezárva az árvaházi világban?” – kérdezem. Azt válaszolja, nem. „Szerintem senki nem érzi ezt. Amikor Csaba testvér Déván szokott tartózkodni, kiül velünk az udvarra beszélgetni. Azt szokta mondogatni, ez a központ egy nagy fa, ahova a madarak leszállhatnak, megpihenhetnek, aztán tovább repülnek. Ide bárki bejöhethet és el is mehet, de akár fészket is rakhat.”

Minden ide kerülő gyereknek megvan a maga története. Déván jórészt már csak Hunyad megyei gyerekek vannak. Megyénként mindenhol helyi házakban oldotta meg a Szent Ferenc Alapítvány az árva gyerekek gondozását.

A gyerekekkel folytatott beszélgetésekből kiderül, többségüknek valamelyik szüleinek él, és valamilyen rendszerességgel látják őket. De folyamatosan visszatérő motívum, hogy „édesapám vagy édesanyám iszik, elvált, szegények vagyunk, nem volt mit ennünk, vertek”. Vagy egyszerűen olyan körülmények között éltek, ami egy 21. századi ember számára még Erdélyben is nehezen elképzelhető. Ahogy a gyerekek sorsukról mesélnek, van a tekintetükben egyféle megnyugvás, béke. Érzik, tudják, vagy legalábbis sejtik,

hogy kicsinyke életük itt biztonságban van, és szeretet övezi őket.

A fenntartási költségek kétharmadát adományokból teremtik elő

Böjte Csaba ferences rendi szerzetessel nehéz személyesen találkozni, hiszen többnyire úton van. Legtöbbször az alapítványért kilincsel: rengeteg előadásra, misére hívják. Csak így lehet összeszedni e hatalmas, több tucat településen 83 gyermekházat számláló birodalomnak a fenntartási költségét. A támogatások zömét adó magyarországi kormányzati és magánadkozók mellett Ausztriából, Németországból, az Egyesült Államokból, de Ausztráliából is kapnak adományokat. Kolozsvári csapatként mi is egy mikrobusz csomagtartóját megtöltő ruhaadománnyal érkezünk Dévára, amit az osztályba járó gyerekek szülei gyűjtöttek össze. Hasonló ruha- és élelmiszeradományok folyamatosan érkeznek Erdélyből is: a kolostor előcsarnokában halmokban állnak a frissen hozott csomagok, amit folyamatosan válogatnak, és a ruhákat szétosztják a gyerekek között. „Az állam kissé megnövelte a

Szemeti Krisztina nevelő mutatja be a tíz fiú nevelésére berendezett lakást

Ezer gyerekből két-három bukó

Nem vagyunk egyformák – mondja a római katolikus pap, amikor arra kérdezek rá, rendszerint milyen családokból érkeznek a gyerekek. Sokan nem tudják megszervezni az életüket, de ezért nem ítélek senkit. Van, aki eladósítja a családját, máshol betegség lép közbe, de számtalan más oka is van a széteső családoknak. Nem megy orvoshoz, aki nem beteg – így gyerekotthonba sem kerül, akinek rendben van a családi háttere.

Böjte Csaba elmagyarázza: azokat a gyerekeket fogadják be, akiknek a hozzátartozói vagy a gyámhatóság ezt írásban kéri. Miután a helyi önkormányzat és a gyermekvédelem elvégzi az ilyenkor szükséges szociális vizsgálatot, az alapítvány ideiglenes jelleggel befogadja a gyereket. A szociális gondozásba kerülők felének valamelyik szüleinek él, de egyharmaduk árva: lehet, hogy él valahol az apuka vagy az anyuka, de nem tudnak róla. Ugyanakkor sok a lányanya, aki egyedül szülte meg a gyerekét. Olyan esetek is vannak, amikor az anya több – akár négy-öt – gyerekkel is elmenekül otthonról az alko-

holista férj elől, vagy özvegyi sorba kerül. Ilyen esetben az anyát befogadják a gyerekeivel együtt. A kicsik mellé nevelő kell, ő az alapja a rendszernek. A ferences szerzetes szerint több olyan nevelőjük is

egyikük megbukhatott volna, ha nem foglalkozunk velük” – fogalmaz Böjte Csaba.

Hogy mennyi a tehetséges, jó fejű gyerek, azt az is bizonyítja, hogy az alapítvány a tovább-

Az idén sikeresen érettségizett Sándor köszönő sorai nevelőjének

van, aki önkéntesen és lelkesen jelentkezett, az alapítvány pedig kiépezte. „Azt hiszem, csodaszép dolog gyereket nevelni. Akiben ez tudatosul, annak ez szép hivatás az alapítvány keretében is. Vannak olyan nevelőink, akik nálunk végeztek, akik alkalmasak erre, és szeretettel maradtak továbbra is” – fogalmaz Böjte.

Kérdésemre, hogy mennyire nehéz a nevelők munkája és mennyire tudnak bánni az alapítvány munkatársai a gyerekekkel, Böjte Csaba így válaszol: „a múltkor voltam egy családnál, az apuka oda akarta hívni harmadikos és ötödikes kislányát, hogy bemutassa nekem, de ők nem jöttek. Még soha nem voltam abban a helyzetben az elmúlt 25 évben, hogy ha egy gyereket hívtam, ne jött volna oda. Persze nevelője válogatja, de a gyerekek kezelhetőek. Ha nagy problémáink lennének, akkor nem mernék ennyi gyereket vállalni, és nem tudtunk volna mintegy négyezer fiatalra bocsátani az alapítvány fennállásának 25 éve alatt. A most vakációra kerülő 2134 gyerekből kevesebb, mint tizen buktak osztályismétlőre. Ezek a gyerekek mind olyan helyről jöttek, hogy elvileg mind-

tanulni akaró fiatalok számára Kolozsváron, Marosvásárhelyen, Nagyváradon és Csíkszeredában bentlakást és teljes ellátást biztosít az egyetemi évekre. A többség valamilyen szakmát tanul, az alapítvány pedig a gyakorlati oktatást helyi tanműhelyekkel is támogatja, a fiataloknak pedig segít az elhelyezkedésben, hogy senki ne kerüljön az utcára.

A huszonöt éves évforduló

A hivatalosan 1993-ban elkezdett alapítványi munka 25 éves évfordulóján szeptember 13-án 6 órától Budapesten a sportarénában ünnepi gálaműsort szerveznek. A meghívott előadók – Presszer Gábor, Ákos, Edda, Republik és mások – mintegy ötszáz erdélyi gyerekek közösen lépnek fel a közönség előtt. Böjte Csaba ezzel a műsorral is szeretné megköszönni az anyaországi támogatóknak az elmúlt két és fél évtizedben nyújtott önzetlen segítséget, ami nélkül nem lehetett volna fenntartani e messze földön híres gyerekbirodalmat.

MAKKAY JÓZSEF

A Szent Ferenc Alapítvány dévai ebédlője több száz gyereket szolgál ki